

EEN CHINEESCH GEREGTSHOF.

Daar zit de mandarijn in een prachtig zijden kleed, met het figuur van een draak op de borst geborduurd. Dit dient om aan te duiden, dat hij zijn gezag ontvangt van den „drakentronk,” of den tartaarschen keizer, wiens gouvernement volgens hunne eigene getuigenis door de magt van den satan wordt staande gehouden, waarvan in China de draak het symbool is. Aan de rechterhand van dezen mandarijn zijn zijne ambtzegels, en rondom staan de bijdragers en pijnigers, die op zijn bevel gereed staan den schuldige de bastonade te geven, hem de vreeselijkste folteringen aan te doen, of zelfs hem het hoofd af te slaan. Het hoofd en de handen van den gevangene zijn in de gaten van zware stukken hout opgesloten. Die ongelukkige! hij draagt een nog veel zwaarder last, het is de last der zonde. Naast den gevangene pleit en smeekt een vriend voor hem, en indien die vriend eene voldoende koopsom voor hem kan aanbieden, zal de gevangene in vrijheid gelaten worden. Herinnert ons dat niet den Heere Jezus, door wiens bloed de zondaar op rechtvaardige wijze vrij gemaakt wordt van alle gevolgen der zonden?

T. M. L.

EEN WENK VOOR OUDERS.

Wij lezen in „Het Eeuwig Evangelie, Christelijk Maandschrift onder redactie van J. Cramer en G. H. Lamers, beide Theol. Doct., in een opstel van Dr. A. W. Bronsveld, over de levenszatheid iets, dat wij onzen lezers meenden te moeten mededeelen.

Na te hebben ontwikkeld de verschillende vormen waar de levenszatheid zich in toont bij ouden van dagen, gaat hij voort:

„Doch ook menschen in de kracht des levens kunnen lijdende zijn

aan de krankheid, welke wij beschrijven. Ach! niet ieders weg is effen, en niet ieders hart is stil. Elk huis heeft zijn kruis, en menigeen voelt iederen dag als het ware de zwaarte toenemen van het kruis, dat hem is opgelegd. Waar de een zich voorspoed en zegen als in den schoot ziet geworpen, verwerft de ander zich slechts met veel inspanning en strijd ter naauwernood het genoegzaam deel. Vergunt mij een beeld te gebruiken. Gedurende eenige weinige weken als eindelijk de lente komt, weerklinkt lange duin en bosch het vrolijk lied van talloze vogelen. Het is een wedstrijd in jubelen en wildzang. Maar weldra hoort gij dat zoo niet meer. De Heere God, die de vogelen kleedt en zelf hunne tafel bereidt, geeft hun echter geene spijs dan onder de voorwaarde van vlijt en zorg. De tijd van zingen is ras voorbij en dan moeten van 't eerste morgenkrieken tot de schemering des avonds onze blijde zangers onvermoeid bezig zijn. En zoo gaat het ook met menig mensch. Wat niet behoefde te gebeuren, gebeurt wel eens. De zorgen, die slechts een middel mogen zijn om ons te leeren voorzigtig te wandelen, groeijen wel eens als doornen boven het hoofd en steken wel eens pijnlijk in het hart, dat de mensch daarbij zijn levenslust verliest en zijne vrolijkheid inboet. Kent gij ze niet de menschen, die vroeger zoo vol blijde verwachting het leven tegengingen en die daar thans neêr zitten — neen niet in zorgen, want die blijven nergens uit — maar onder de zorgen; maar uitgebluscht; maar onverschillig voor alles wat niet gedaan moet worden, zonder moed; zonder vreugd; zonder hoop? Ach! bitter viel hun het leven tegen; en zij zien in, dat het niet baat er tegen te worstelen. En men prijst „de dooden boven degenen die nog leven; en boven deze beiden hen, die nooit het aanzijn ontvingen, nooit het ijdele werk hebben gezien, dat daar geschiedt onder de zon.”

„Doch deze vormen van levenszatheid kunnen wij ons begrijpen, al billijken wij ze niet; maar bevreemdend is het, dat zij zich ook vertoont bij jonge menschen. Ziet hierin is iets onnatuurlijks. Wanneer men jong is, dan is het leven voor ons als eene vrucht, die frisch en versch is geplukt van den boom en uitlokt om te genieten. Het leven ligt dan

voor ons in het vrolijk licht van den morgen, met zijne mogelijke verrassingen en met zijne onafzienbare paden. Alles is nieuw; alles wordt voor het eerst gezien, gekend, genoten. Daar zijn oogenblikken, waarin men zoo dankbaar en blij zou willen uitroepen: wat is het leven toch heerlijk! En al trekt in de verte of meer van nabij eene schaduw of een onweêr voorbij, het licht heeft toch doorgaans de overhand. O wat is die morgentijd des levens geschikt, om blij en onbekommerd het vele goede te genieten, dat God geeft te midden van de doornen en distelen die op 's werelds akker overal groeijen! Wie in zijne jeugd niet blij, niet krachtig, niet moedig is; wie dan niet veel hoopt en veel lief heeft, hij is eene morgenwolk zonder regen, eene bloem zonder geur, eene onnatuurlijke, eene bedroevende verschijning

„En nu kunnen wij het niet loochenen, dat heden ten dage vele jonge menschen lijden aan de kwaal, welke wij thans op het oog hebben. Wat toch is het geval? Vele ouders achten het wijs te zijn hunne kinderen te behandelen als volwassen menschen. Alles wat voor deze geschiedt, moet ook voor hen gebeuren. De kleinen moeten op 10- en 12jarigen leeftijd reeds kunnen meespreken van de partijen, die zij hebben bijgewoond, en waar zij als mannen en vrouwen in alle deftigheid zijn opgetreden. Alles wordt voor hen op steeds grooter schaal aangelegd. De eenvoudige spelen, waarmee gij in uwe jeugd u hebt vermaakt, worden door de thans levende kinderen niet gekend, of veracht. Het moet alles voor hen veel grooter zijn. Zij kunnen het zich niet begrijpen, dat men vroeger met zoo weinig tevreden was. En men geeft hun toe; men wil licht in; men opent voor hen reeds zeer vroeg schouwburg en balzaal; men leert hen zelf gering schatten wat toch eigenlijk aan hun leeftijd voegde, en van daar dat deze aldus groot gebragte kinderen, eer zij den aanmerkelijken ouderdom van 20 jaren beleefd hebben, in hun gevoel zeer oud zijn. Zij hebben al zoo veel gezien, en zijn op zoo vele plaatsen geweest, dat het leven voor hen geene verrassing meer brengen kan. Het genot, dat menige oude van dagen nog met blijdschap smaakt, laat hen koud. Zij vervelen zich, en wat Salomo toeschrijft aan den ouderdom is bij hen reeds waar te nemen in hunne onfrische jeugd: „Hun lust is vergaan.”

„Daar is nog eene reden, waarom deze treurige toestand zich in onze dagen bij vele jeugdige menschen vertoont. Er wordt zeer veel moeite ten koste gelegd aan het onderwijs. Men spaart geld noch kracht, om het aantal scholen te doen toenemen in aantal en gehalte. En wie zou er zich niet over verblijden? Maar wat ziet men daarbij? Dat op vele scholen eene eenzijdige rigting heerscht. Alles is er op ingerigt om de leerlingen veel te doen weten. Zij moeten alles weten. Aan de vorming van hun hart, aan hunne eigenlijke opvoeding wordt weinig gedaan. Te midden van al de uren, die besteed worden aan het onderwijs in tal van vakken, is, binnen de schoolwanden, zelfs geene plaats voor godsdienstonderwijs. En onder de leervakken bekleeden de zoogenaamde stellige wetenschappen eene in 't oog vallende ruime plaats. Onze tijd heeft eene bijzondere voorliefde voor natuurkunde, stekunst, meetkunst, rekenkunst. En nu kan het niet zijn, of de jongelieden, die in zulk eene bloot-verstandelijke omgeving opgroeijen, worden eenzijdig en dor. Bij al het rekenen, waartoe zij verplicht zijn, wordt het leven hun ook een rekenkundig vraagstuk, waarin voor gevoel, verbeelding, liefde, godsdienst geene plaats is. Zij maken zich vrolijk over de droomen, die hunne ouders zeggen gedroomd te hebben in hunne jeugd. Spreek hen niet van onbaatzuchtige liefde; kwel hen niet met een vers; cijfers en formules zietdaar hunne grootheden! O hoe minachtend spreken zij in het algemeen over 't leven en het menschelijk geslacht. Hoe koud en onbezielde is hun hart! Zij dweepen niet; zij bewonderen niet; zij gelooven niet. Door en door zelfzuchtig willen zij het leven slechts gebruiken als een middel om vooruit te komen, om rijk te worden, maar het leven zelf treden zij tegen met een grijns, met een bitteren lach, die een droevig verschijnsel is bij zulke jeugdige menschen. Ach! tot hen zou de Prediker zeggen: „Doe de gelijkheid wijken van uw hart, en doe het kwade weg van uw vleesch, want uwe jeugd en uwe jonkheid is ijdelheid.”

BRIEF AAN EENE KATECHIZANT VOOR DEN DAG HARER AANNEMING IN DE GEMEENTE.

De lezing van den volgenden aan een meisje geschreven brief kan, door zijne eenvoudigheid, door den waren godvruchtigen geest, dien hij ademt, door de wijze raadgevingen en juiste leidingen, die hij geeft, menig katechizant nog nuttig zijn.

Inderdaad is het een zeer gewichtige dag, lieve vriendin, die, waarop gij — in 't begin van uwe loopbaan — tegenover God en menschen door eene vrije en overdachte daad, uwe belijdenis gaat afleggen, uwe keus tuschen God en de wereld gaat doen, en uwe belofte, om Hem, die ons met zijn bloed gekocht heeft, te dienen, lief te hebben en slechts voor dezen Verlosser te leven. O, als deze verhevene plegtigheid geen bloote vorm is, eene schatting aan de gewoonte betaald, maar de opregte uitdrukking van een innig gevoel, van eene daad in 't binnenste van 't geweten uitgemaakt, eene opregte en ware toewijding aan den Heer, welk een schoone, gelukkige en heilige dag! De engelen zelfs verblijden er zich over in den hemel. En hoe zoet en gezegend is deszelfs herinnering. Dat dit 't geval voor u zij, dierbaar kind. Dat het een waarlijk christelijk feest moge zijn, waarvan de gedachte u altijd kostbaar zij, en dat zelfs de engelen waarlijk van vreugde opspringen, ziende dat eene ziel in de gemeente der verlostten komt, plaats neemt in 't gevolg van onzen Heer en Zaligmaker, en alzoo met een nieuw lid 't hemelsche huisgezin van Gods kinderen komt vermeederen! — Maar daarom, en om niet integendeel dit feest in rouw te doen verkeeren, waaraan de herinnering later slechts een bitter verdriet, zoo niet een pijnigend nabrouw zou zijn, moet gij, lieve vriendin, aan de heilige belofte, die gij gaat afleggen, trouw blijven, om afstand te doen van den duivel en zijne werken, aan de wereld en haar glanz, aan 't vleesch en zijne begeerlijkheden, en tot het einde toe te volharden in den weg, waarvan uwe belijdenis den eersten stap aanwijst.

Ik twijfel niet aan uwe goede voornemens en aan uwe christelijke gevoelens. Ik verheug mij er over, en ik bid onzen hemelschen Vader ze te versterken en ze hoe langer hoe meer te ontwikkelen. Maar draag zorg dat zij niet op den morgendaag gelijken. Op dezen ijver volgt gemakkelijk kwijning, als men niet zorgvuldig daartegen waakt. Het christelijke leven is voorzeker het leven bij uitnemendheid; het eenige, een onsterfelijk schepsel waardig, het eenige geschikte om de oneindige behoeften van het hart te voldoen, het eenige, waarlijk gelukkige; maar het heeft ook zijne bitterheden, zijne tranen, zijne doornige wegen, zijne moeilijkheden en zijne smarten. Het is waar, dat de Meester, dien gij u verbindt te dienen, zachtmoedig, goed, teeder, medelijdend en hulpvaardig is; maar aan den anderen kant is Hij niet minder onbepert, geene verdeling duldende, eene volstrekte, onvoorwaardelijke toewijding eischende. Hij heeft zich geheel aan ons gegeven, en Hij wil, dat wij ons evenzoo aan Hem geven; alleen dan erkent Hij ons als getrouwe dienaren. Ongetwijfeld is onze arbeid in des Heeren dienst nooit ijdel: de godzaligheid heeft de beloften van het tegenwoordige en het toekomstige leven, en er is in de gemeenschap met den Verlosser eene onuitputtelijke bron van gelukzaligheid. Maar terwijl de wereld luidruchtige vermaken aanbiedt, vreugde die onzen natuurlijke smaak en neigingen vleit, de verleidendste vooruitzichten op een weg met bloemen bezaaid, heeft Hij, dien wij dienen een koningrijk, niet van deze wereld; de vreugde van dat rijk is geheel geestelijk; zijn geluk, de voldoening van hetgeen er edelst in ons is. En dat alles ten koste van voortdurende strijd, van talrijke ontberingen en opofferingen; in één woord: onze Meester, zoo Hij nu regeert, zoo Hij nu gezeten is aan de regterhand des Vaders, waar Hij ons plaats bereidt, is daarom niet minder de Gekruiste; zijn volgeling komt op geene andere wijze dan de Meester tot de heerlijkheid. Het kruis dat onze Verlosser droeg, draagt zijn verlore op zijne beurt, om daardoor der wereld gekruist te worden, met het vleesch en deszelfs begeerlijkheden.

Meer dan eens, dierbaar kind, zullen deze tegenstellingen, deze harde voorwaarden u bedroeven en u een steen des aanstoets zijn. Uwe jeugdige verbeelding en uw edelmoedig hart kleuren deze toekomst en uwe christelijke loopbaan geheel anders dan ik het nu doe, en God verhoede dat ik in u deze opregtheid, dezen eenvoud, zelfs in deze begoochelingen, die aan uwen leeftijd eigen zijn, en dien bekoorlijk maken, zou willen vernietigen. Maar ik heb u eene klip willen aantoonen, eene noodlottige klip, waarop velen uwer voorgangsters, — en de best gestemden! — schipbreuk hebben geleden. Dus waak en bid! Maar om mij niet tot algemeene raadgevingen te bepalen, vergun mij u eene bijzondere aanbeveling te doen.

Ten einde in u de gevoelens van godsvrucht, dit leven naar God, aan hetwelk gij niet vreemd zijt te ontwikkelen, tracht in uw hart, de gedachten en de aandoeningen van uwe eerste belijdenis te onderhouden. Schrijf ze zooveel mogelijk in uw dagboek op, op een blad, om ze dikwijls te kunnen overlezen, en op deze wijze u uwe besluiten, uwe heilige verbindtenissen in 't geheugen terug te roepen. Zoek bij voorkeur de gesprekken, de gezelschappen, die geschikt zijn, om ze te voeden.